

Dr. Zanathy Anna (ORCID: 0009-0005-5415-1474)
ELTE ÁJK Magyar Állam- és Jogtörténeti Tanszék
Témavezető: Dr. Gosztonyi Gergely, habil. egyetemi docens

DOI: <https://doi.org/10.55052/themis.2024.2.184>

A közösségi média platformok jogi meghatározásának nehézségei a DSA előtt és alatt

***(The difficulties to define social media platforms before and
under the DSA)***

Absztrakt

A közösségi médiaplatformok a kezdetektől fogva különös kihívások elé állították a jogalkotót. Az Eker. irányelv nem volt alkalmas a közösségi médiaplatformok hatékony szabályozására, a platformok irányelvben elfoglalt helye nyitott kérdés maradt. Bár az EUB a döntéseivel igyekezett választ adni a szabályozási hiányosságokra, döntései gyakran a meglévő jogi keret korlátait emelték ki, mintsem hogy megoldották volna azokat. Ezt felismerve az európai jogalkotó elfogadta a digitális szolgáltatásokról szóló rendeletet, ami – többek között – definiálta a platform fogalmát és annak a digitális világban kitűzött helyét. Ez az írás amellet foglal állást, hogy a DSA nem értette meg a közösségi médiaszolgáltatások sokszínű és változó jellegét. Ellentmondásos rendelkezései bizonytalanságot teremtenek azzal kapcsolatban, mi számít platformnak, és hogyan illeszkednek a közösségi médiaplatformok ebbe a szabályozási keretbe.

Kulcsszavak: internet szabályozás, platform, Eker. irányelv, DSA, digitális szolgáltatásokról szóló rendelet, közösségi médiaplatformok, Facebook

Abstract

Social media platforms have posed unique challenges to legislators since their emergence. The E-commerce directive was not designed to regulate these platforms effectively, leaving questions about their status unresolved. Although the CJEU sought to clarify the directive's application through its jurisprudence, its efforts often highlighted the limitations of the existing legal framework rather than providing definitive solutions. Recognizing these shortcomings, the European legislator introduced the Digital Service Act to define the roles and obligations of platforms in the digital environment. This article contends that the Digital Service Act failed to fully

comprehend social media services. It includes conflicting provisions regarding the definition of platforms, creating uncertainty about what constitutes a platform and how social media platforms fit into the regulatory framework.

Keywords: *internet regulation, platform, E-commerce directive, DSA, Digital Service Act, social media platforms, Facebook*

1. Bevezetés

Felismerve a társadalomra gyakorolt mélyreható hatásukat, a jogalkotók már a megjelenésüktől kezdve igyekeztek szabályozni a közösségi médiaplatformokat. Az Európai Unióban eredetileg rendelkezésre álló jogszabály, nevezetesen a belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem, egyes jogi vonatkozásairól szóló 2000/31/EK irányelv¹ (a továbbiakban: Eker. irányelv) azonban nem volt alkalmas a közösségi médiaplatformok hatékony szabályozására. Mivel az irányelv akkor készült, amikor a közösségi média még nem létezett a mai formájában, a platformoknak az Eker. irányelvben elfoglalt helye nyitott kérdés maradt. Az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) döntéseiben igyekezett ezen szabályozási hiányosságra választ adni. Az EUB próbálkozásai azonban végeredményben hiábavalónak bizonyultak, hiszen sem a döntések száma, sem pedig azok konzisztenciája nem volt elegendő ahhoz, hogy kellő jogbiztonságot nyújtsanak az online szolgáltatóknak és azok felhasználóinak. Ezt felismerve az európai jogalkotó elfogadta a digitális szolgáltatások egységes piacáról és a 2000/31/EK irányelv módosításáról szóló 2022/2065/EU rendeletet (a továbbiakban: DSA), ami többek között definiálta a platform fogalmát és meghatározta annak az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások között betöltött helyét. Bár a DSA vitathatatlanul kiemelkedő mérföldkőnek tekinthető, ez az írás amellett foglal állást, hogy a DSA nem értette meg a közösségi médiaszolgáltatások sokszínű és változó jellegét. Ennek eredményeként a DSA továbbra is ellentmondásos rendelkezéseket tartalmaz a platformok meghatározásáról, ami bizonytalanságot teremt azzal kapcsolatban, mi számít platformnak, és hogyan illeszkednek a közösségi médiaplatformok ebbe a szabályozási keretbe.

---

¹ Az Európai Parlament és a Tanács 2000/31/EK irányelve (2000. június 8.) a belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem, egyes jogi vonatkozásairól Hivatalos Lap L 178, 17/07/2000, 0001–0016.

2. Közösségi médiaplatformok az Eker. irányelv tükrében

Az Eker. irányelvet 2000. június 8-án fogadták el, és 2000. július 17-én lépett hatályba. Az irányelv elfogadásának több célja volt: (i) világos és kellően átfogó szabályozási keret biztosítása az elektronikus kereskedelem belső piacon megvalósuló aspektusainak rendezéséhez; és (ii) jogi keret megteremtése az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások tagállamok közötti szabad mozgásának biztosítása érdekében.² Az Eker. irányelv "az akkori [2000-ben fennálló] problémák megoldására törekedett, amelyeket a digitalizáció egyre gyorsabb fejlődése váltott ki. Miközben a modern társadalom az úgynevezett információs társadalommá alakult át, ennek megfelelően gazdasági tevékenységek új formái, például az online kereskedelem és az online kutatási eszközök, amelyeket együttesen "információs társadalmi szolgáltatásoknak" nevezünk, alakultak ki".³

Az Eker. irányelv volt az első olyan, európai uniós szinten elfogadott jogi aktus, amely az információs társadalommal összefüggő szolgáltatók (*information society service provider*, a továbbiakban: ISSP) magatartását szabályozta. Az ISSP minden olyan természetes vagy jogi személyre vonatkozott, aki vagy amely valamilyen szolgáltatást nyújtott, általában díjazás ellenében, távolról, elektronikus úton és a szolgáltatás igénybe vevőjének egyéni kérésére. Az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások közé tartoztak azok a szolgáltatások is, amelyekért nem maguk a felhasználók fizettek a szolgáltatóknak, hanem a honlapokon elhelyezett hirdetésekből származó bevételekkel.⁴

Az Eker. irányelv 4. szakasza az úgynevezett közvetítő szolgáltatók felelősségét szabályozta.⁵ Az Eker. irányelv szerkezete és megfogalmazása, valamint az EUB ítélkezési gyakorlata⁶ értelmében a közvetítő szolgáltatók az ISSP-k egyik alkategóriáját képezték, és három információs társadalommal összefüggő szolgáltatást nyújtottak: (i) egyszerű továbbítás (*mere conduit*); (ii) tárhelyszolgáltatás (*hosting*); és (iii) gyorsítótárolóban történő rögzítés (*caching*). A *caching* szolgáltatók olyan ISSP-kre utaltak, amelyek biztosították a szolgáltatás igénybe vevője által küldött

² Eker. Irányelv, 1. cikk.

³ Schulte-Nölke – Rüffer – Nobrega – Wiewórowska-Dagalska 2020, 14.

⁴ C-291/13, *Sotiris Pappasavvas kontra O Fileleftheros Dimosia Etairia Ltd, Takis Kounnafi és Giorgos Sertis*, ECLI:EU:C:2014:2209, 30.; C-352/85, *Bond van Adverteerders és társai*, EU:C:1988:196, 16.; C-51/96 és C-191/97, *Deliège*, EU:C:2000:199, 56. és C-484/14, *Tobias Mc Fadden kontra Sony Music Entertainment Germany GmbH*, EU:C:2016:689, 41–42.

⁵ Cousin – Sordet 2009, 217.

⁶ C-291/13, *Sotiris Pappasavvas kontra O Fileleftheros Dimosia Etairia Ltd, Takis Kounnafi és Giorgos Sertis*, ECLI:EU:C:2014:2209, 45.

információinak hírközlő hálózaton keresztül történő továbbítását.⁷ Tárhelyszolgáltatók alatt olyan ISSP-k voltak értendők, amelyek információs társadalommal összefüggő szolgáltatásai a szolgáltatás címzettje által átadott információk tárolásából álltak.⁸ A *mere conduit* olyan ISSP-k voltak, amelyek információs társadalommal összefüggő szolgáltatásai a szolgáltatás igénybe vevője által küldött információnak hírközlő hálózaton keresztül történő továbbítását vagy a hírközlő hálózathoz való hozzáférés biztosítását foglalták magukban.⁹

Az Eker. irányelv (42) preambulumbekzdése az Eker. irányelv 4. szakaszának rendelkezéseit "az irányelvben megállapított felelősség alóli mentességekként" említette. Az Eker. irányelv tehát olyan bináris felelősségi rendszert hozott létre, amely különbséget tesz egyrésről a közvetítő szolgáltatók (amelyek a harmadik személyek által rendelkezésre bocsátott továbbított, ideiglenesen tárolt vagy tárolt tartalom tekintetében mentesülnek a felelősség alól), másrésről pedig az egyéb ISSP-k között (amelyek főszabály szerint felelősségre vonhatók a jogellenes tartalomért).¹⁰ Ezz az értelmezést az EUB többször is megerősítette. A *Google France és a Google* ügyben, például a bíróság megállapította, hogy "annak ellenőrzése céljából, hogy a reklámszolgáltatás nyújtójának felelőssége korlátozható-e... meg kell vizsgálni, hogy az említett információs társadalommal összefüggő szolgáltatás nyújtója"¹¹ közvetítő szolgáltatóként járt-e el.¹²

Az ISSP-k felelőssége tehát a besorolásuktól függött. A közösségi médiaplatformok tekintetében azonban e bináris rendszer gyakorlati alkalmazása nehézkesnek bizonyult, mivel az irányelv nem definiálta és nem rendelkezett ezen szolgáltatók besorolásáról.¹³

3. A közösségi média platformok megítélése az EUB joggyakorlata szemszögéből

Mivel az Eker. irányelv hallgatott a platformok besorolásáról, az EUB-ra maradt az a feladat, hogy véleményt alkosson és így útmutatást adjon atekintetben, hogy a platformok a tárhelyszolgáltatók közé sorolhatók-e

⁷ Eker. irányelv, 13. cikk (1).

⁸ Eker. irányelv, 14. cikk (1).

⁹ Eker. irányelv, 12. cikk (1).

¹⁰ Cousin – Sordet 2009, 217.

¹¹ C-236/08, *Google France és Google*, ECLI:EU:C:2010:159, 114.

¹² Uo., 113–114.

¹³ Valcke – Lenaerts 2010, 125.

(ahogyan azt a közösségi médiaszolgáltatók kezdettől fogva állították). Az EUB azonban a következő dilemmával szembesült.

Egyrészt az Eker. irányelv (42) preambulumbekzdése szerint az ISSP csak akkor tekinthető tárhelyszolgáltatónak, ha tevékenysége pusztán technikai, automatikus és passzív jellegű, és ezért az internetszolgáltató nem ismeri a tárolt információkat, és nem is ellenőrzi azokat. Az ISSP tehát csak akkor tartozhat az Eker. irányelv 14. cikkének hatálya alá, ha tevékenysége nem terjed túl a tároláson.

Másrészt azonban a gyakorlatban a közvetítő szolgáltatók tevékenysége ritkán korlátozódik pusztán harmadik személyek által rendelkezésre bocsátott adatok tárolására (ide értve a számítógépes adathordozón történő rögzítését is), hiszen ezek a szolgáltatók általában a tároláson túl hozzáférést és keresési funkciókat is biztosítanak a felhasználók számára. Ezen túlmenően a közvetítő szolgáltatók általában lehetővé teszik a felhasználók számára a tartalom megosztását, értékelését és/vagy szerkesztését, valamint személyre szabott szolgáltatásokat nyújtanak azáltal, hogy azonosítják és optimalizálják a látogatók számára releváns tartalmakat.¹⁴

Mivel az Eker. irányelv technológiasemleges szemlélettel készült, az EUB tágan értelmezte a tárolás fogalmát, és ezért a hálózati szintű szolgáltatás bizonyos formáit is immunizálta.¹⁵ A felelősséget kizáró tárolás és a felelősséget magával vonó tartalmegosztás közötti határvonalat annak megítélésével lehetne azonosítani, hogy az ISSP aktív vagy passzív szerepet vállalt-e az információ terjesztésében. Az EUB szerint két fő tényezőt kell figyelembe venni a tárhelyszolgáltatók egyéb ISSP-ktől való megkülönböztetése érdekében: (i) a közvetítő szolgáltató által nyújtott szolgáltatás karakterjegyeit;¹⁶ és (ii) a szolgáltató szellemi (mentális) tudatát.¹⁷

A *Sotiris Papasavvas kontra O Fileleftheros Dimosia Etairia Ltd és társai* ügyben az EUB kimondta, hogy pusztán az a tény, hogy egy információs társadalommal összefüggő szolgáltatás fizetéshez kötött, és hogy a szolgáltató határozza meg a fizetési feltételeket, vagy hogy általános tájékoztatást nyújt ügyfeleinek, nem eredményezheti azt, hogy a platformok nem minősülnek tárhelyszolgáltatóknak.¹⁸ Ugyanebben az

---

¹⁴ Riordan 2016, 401.

¹⁵ Uo.

¹⁶ C-521/17, *Coöperatieve Vereniging SNB-REACT U.A. kontra Deepak Mehta*, ECLI:EU:C:2018:639, 44.

¹⁷ Riordan 2016, 403.

¹⁸ C291/13, *Sotiris Papasavvas kontra O Fileleftheros Dimosia Etairia Ltd, Takis Kounnafi és Giorgos Sertis*, ECLI:EU:C:2014:2209, 42. Lásd továbbá *Google France és Google*, EU:C:2010:159, 116. és C-324/09, *L'Oréal és társai*, ECLI:EU:C:2011:474, 115.

ügyben az EUB ugyanakkor arra a következtetésre jutott, hogy az a tény, hogy a szóban forgó ISSP újságkiadó vállalat volt, ami elektronikus formátumban tette közzé az újságjának online változatát, elegendő ahhoz, hogy feltételezhető legyen az ISSP tudomása az általa közzétett információkról.¹⁹

A *L'Oréal és társai* ügyben elfogadott EUB ítélet továbbá megállapította, hogy mivel az eBay részletes segítséget nyújtott az eladóknak eladásaik optimalizálásához, saját online áruházai létrehozásához, illetve az értékesítések előmozdításához és növeléséhez (beleértve a piacon értékesített termékek egy részének keresőmotor-üzemeltetők (pl. Google) segítségével történő reklámozását),²⁰ az eBay nem volt olyan közvetítő szolgáltatónak tekinthető, amely semleges pozíciót foglalt el az érintett eladóként tevékenykedő ügyfelei és a lehetséges vásárlók között. Az eBay tehát aktív szerepet játszott, és ismerte, valamint kezelte az eladási ajánlatokra vonatkozó adatokat.²¹ Az EUB döntése tehát arra utalt, hogy az olyan technikai és automatikus folyamat, amelynek célja bizonyos tartalmak népszerűsítése vagy optimalizálása, nem tekinthető "tárolási" tevékenységnek, függetlenül attól, hogy ezt a folyamatot semlegesen alkalmazzák a tárolt információkra.

Az EUB ugyanakkor az újabb döntéseiben már akként foglalt állást, hogy a tárolt információkra semlegesen alkalmazott technikai és automatikus folyamatokat tárolási tevékenységnek kell tekinteni.²² Például a *Google France és a Google* ügyben az EUB megállapította, hogy a Google-t nem lehet megfosztani a tárhelyszolgáltatói címtől pusztán azon az alapon, hogy (i) a reklámszolgáltatás fizetéshez kötött; (ii) a Google határozta meg a fizetési feltételeket; és hogy (iii) a Google általános tájékoztatást nyújtott ügyfeleinek. Ezen túlmenően a kiválasztott kulcsszó és az internetfelhasználó által bevitt keresőkifejezés közötti egyezés sem volt elégséges annak megállapításához, hogy a Google ismerte vagy kezelte a hirdetőik által a rendszerébe bevitt és a szerverén tárolt adatokat.²³

Hasonlóképpen a *Frank Peterson kontra Google LLC, YouTube Inc. és mások, valamint az Elsevier Inc. kontra Cyando AG egyesített ügyekben* az EUB azt is megállapította, hogy az a tény, hogy egy online tartalmegosztó platform üzemeltetője automatikusan indexálja az e platformra feltöltött tartalmakat, hogy e platform rendelkezik keresési

---

¹⁹ C291/13, *Sotiris Papasavvas kontra O Fileleftheros Dimosia Etairia Ltd, Takis Kounnafi és Giorgos Sertis*, ECLI:EU:C:2014:2209, 45.

²⁰ C-324/09, *L'Oréal és társai*, ECLI:EU:C:2011:474, 31.

²¹ C-324/09, *L'Oréal és társai*, ECLI:EU:C:2011:474, 116.

²² Wilman 2023, 40.

²³ C-236/08, *Google France and Google*, ECLI:EU:C:2010:159, 116–117.

funkcióval, és hogy a felhasználók profilja vagy preferenciái alapján videókat ajánl, nem elegendő annak a következtetésnek a levonására, hogy az említett üzemeltető tudott az e platformon végzett jogellenes tevékenységekről vagy az ott tárolt jogellenes információkról.²⁴ Etekintetben az EUB egyértelművé tette, hogy a szolgáltató absztrakt tudása (azaz általános értelemben vett tudása arról, hogy a platformot olyan tartalmak megosztására is használják, amelyek sérthetik a szellemi tulajdonjogokat) nem elegendő a szolgáltató aktív szerepének megalapozásához.²⁵

4. Az Eker. irányelv elavulása és egy új jogszabály iránti növekvő igény

Bár az Eker. irányelv kétségtelenül az egyik legsikeresebb uniós jogszabály volt, és óriási szerepet játszott az online szolgáltatások fejlődésében, 2023-ra az irányelv elavulttá vált az elmúlt 20 év technológiai, gazdasági és társadalmi fejlődésének fényében.²⁶ Az Eker. irányelv elfogadása óta számos olyan új szolgáltatás és tevékenység jelent meg, amelyeket a jogalkotók nem láthattak előre, mint például a videómegosztó platformok, az értékesítési platformok, a közösségi hálózatok és a peer-to-peer szolgáltatások.²⁷ Ennek eredményeképpen az irányelv rendelkezéseinek értelmezése és alkalmazása egyre nagyobb kihívást jelentett a gyakorlatban. Ez pedig tagállami szinten eltérő ítélkezési gyakorlat kialakulásához vezetett. Mindez együttesen szabályozási bizonytalanságot eredményezett, ami szükségszerűen akadályt gördített az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások európai uniós fejlődési útjába.²⁸

Az Európai Bizottság *Staff Working Document on Online services, including e-commerce, in the Single Market* című tanulmánya szerint a szabályozási bizonytalanság egyik fő oka az volt, hogy a közvetítő szolgáltatók számára az Eker. irányelv által kialakított felelősségi rendszer gyakorlati alkalmazása nem volt mindig egyértelmű.²⁹ A Bizottság különösen az Eker. irányelv 12-14. cikkének az ott nem említett szolgáltatókra való alkalmazhatóságot nevezte meg az egyik legfontosabb

---

²⁴ C-682/18. és C683/18. egyesített ügyek, *Frank Peterson v. Google LLC and Others and Elsevier Inc. v Cyando AG*, ECLI:EU:C:2021:503, 114.

²⁵ Uo., 111.

²⁶ Papp, 2022.

²⁷ Koltay – Szikora – Lapsánszky, 2024, 13.

²⁸ Commission Staff Working Document Online services, including e-commerce, in the Single Market /SEC/2011/1641 final/, 8.

²⁹ Uo., 25.

problémaként.³⁰ Az Eker. irányelv 12-14. cikkének hatályával kapcsolatos tisztázatlanságot több technológiai cég is felvetette a digitális szolgáltatásokról szóló rendelethez kapcsolódó előzetes hatásvizsgálat során. Az eBay visszajelzésében például kijelentette, hogy "*mi [az eBay] jelentős széttagoaltságot tapasztaltunk az uniós nemzeti bíróságok között az EKD [Eker. irányelv] értelmezését illetően. Ez a jogbizonytalanság rendkívül káros az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások működésére és fejlődésére*".³¹

Az Európai Bizottság az Eker. irányelvvel kapcsolatban másik kulcsproblémát is azonosított, mégpedig a felelőség alóli mentesülés anyagi feltételeinek tagállami szinten eltérő értelmezését.³² Például a jogellenes tartalomról való tényleges tudomásszerzés követelményét (ami az Eker. irányelv 14. cikke értelmében az ilyen tartalom eltávolítására vagy az ahhoz való hozzáférés megakadályozására vonatkozó kötelezettséget keletkeztette) az Európai Unióban nem értelmezték következetesen a tagállami hatóságok.³³ A gyakorlatban általánossá vált, hogy a közvetítő szolgáltatók a jogellenes tartalomról szóló értesítést elegendőnek tekintik a tényleges ismeret megállapításához.³⁴ Harmonizált értesítési és eltávolítási eljárások hiányában azonban a tagállamok eltérő normákat fogadtak el arra vonatkozóan, hogy a bejelentésnek milyen részletesnek kellett lennie ahhoz, hogy a szolgáltató tényleges ismeretének küszöbértékét elérje.³⁵ Ezt a kérdést több technológiai óriásvállalat is felvetette az Európai Bizottság fent említett nyilvános konzultációja során. A Facebook³⁶ például

³⁰ Jelentésében az Európai Bizottság több példát is hozott az Eker. irányelv 12–14. cikkének hatályával kapcsolatban kialakult eltérő nemzeti joggyakorlatra. Az Európai Bizottság például utalt a különböző tagállamokban a videómegosztó oldalak minősítésével kapcsolatban kialakult, egymásnak ellentmondó nemzeti ítélkezési gyakorlatra. Amint azt a tanulmány részletesen kifejti, Franciaországban a videómegosztó oldalak a tárhelyszolgáltatói tevékenységekre vonatkozó felelőség alóli mentességet élvezték (lásd például a *Magdane kontra Dailymotion* ügyben hozott ítéletet). Ezzel szemben Németországban a hamburgi bíróság (a *Peterson kontra Google Inc. és mások ügyben*) megakadályozta, hogy a YouTube az Eker. irányelv 14. cikke szerinti mentességre hivatkozzon, megállapítva, hogy a harmadik személyek által feltöltött videók megosztására szolgáló videómegosztó oldal nem részesülhet a mentességben, ha a feltöltött tartalmat saját tartalmaként tünteti fel. Uo., 25–26.

³¹ eBay's feedback on the Inception Impact Assessment for a Digital Services Act: Deepening the internal market and clarifying responsibilities for digital services, 2020. június 30., 2. <https://tinyurl.com/55697u6f>

³² SEC/2011/1641 final, 25.

³³ Cole – Etteldorf – Ullrich, 2021, 170–171.

³⁴ Uo.

³⁵ Uo., 172.

³⁶ Hasonlóképpen a Google beadványa is tartalmazta, hogy "*a hivatalos értesítésnek legalább a következő követelményeket kell tartalmaznia: a kérdéses tartalom egyértelmű azonosítása URL-cím, videó időbélyegző vagy más egyedi azonosító alapján; a jog és a jogi igény alapjának feltüntetése; az értesítés feladójának egyértelmű azonosítása, amennyiben az igényelt jogok jellege megköveteli a jogtulajdonos azonosítását; és a követelés jóhiszeműségének és érvényességének igazolása. Ez segíti a felülvizsgálati csoportokat az információk hatékonyabb és felelősegteljesebb feldolgozásában, valamint védelmet nyújt a csalárd vagy rosszhiszemű bejelentésekkel való visszaélésekkel szemben*". Google's feedback on the Inception Impact Assessment for a Digital Services Act: Deepening the internal market and clarifying responsibilities for digital services, 2020. június 30., <https://tinyurl.com/57jb33rj> (2024.12.01)

kijelentette, hogy "a jelenlegi szabályozási keretből hiányzik az egyértelműség és a következetesség azzal kapcsolatban, hogy hogyan kell kinézniük ezeknek a bejelentéseknek, ami a szükségesnél hosszabb feldolgozási időhöz vezet. ... Kívánatos lenne meghatározni azokat a minimális információkat, amelyek szükségesek ahhoz, hogy egy értesítés jogkövetkezményekkel járjon (például az egyedi URL, az állítólagos jogsértés típusa vagy jogellenessége, valamint a bejelentő státusza)."³⁷

A fentiekén túlmenően az, hogy az értesítések elégséges bizonyítéknak minősültek az illegális tartalomról való tényleges tudomásszerzésre arra is vezetett, hogy az online platformok az illegális tartalmak kezelésében nagyrészt reaktív megközelítést alakítottak ki, mivel aktív tevékenységükkel a felelősség alóli mentesség elvesztését kockáztatták volna.³⁸

Ez végeredményben fokozott veszélynek tette ki a felhasználókat, és alapvető jogaik fokozott megsértéséhez vezetett.³⁹ Vagy ahogyan azt a Google az Európai Bizottsághoz benyújtott beadványában kifejtette: "sok olyan szürke zónás esettel találkozunk, amelyek esetében megfelelő időre van szükség a jog és a kontextus értékeléséhez, és továbbra is aggódunk a közelmúltbeli jogszabályok [az Eker. irányelv] miatt, amelyek lehetővé teszik nagy összegű büntetések kiszabását, ha a rövid, rögzített átfutási idő nem teljesül. (...) Az ilyen követelmények túlzott tartalmi törlésekhez vezethetnek. (...) Ez aláássa a véleménynyilvánítás és a kommunikáció szabadságát olyan módon, amely nem szükséges, nem igazodik hozzá és nem arányos."⁴⁰

A fentiekből következik, hogy bár az Eker. irányelv sikeresen megteremtette egy egységes jogi keretet annak a valóságnak a szabályozására, amely 20 évvel ezelőtt létezett, ez a jogszabályi terület ismét széttöredezetté vált. Az Eker. irányelv elfogadása óta új digitális szolgáltatások jelentek meg, amelyek alakították és átalakították az európai polgárok mindennapi életét, beleértve a kommunikációt, a kapcsolattartást, a fogyasztást és az üzletkötés módját. Ezek a szolgáltatások új kockázatokat és új kihívásokat jelentenek mind a társadalom egésze, mind pedig az egyének számára.⁴¹

---

³⁷ Facebook's feedback on the Inception Impact Assessment for a Digital Services Act: Deepening the internal market and clarifying responsibilities for digital services, 2020. június 30., <https://tinyurl.com/y9f4ska4> (2024.12.01)

³⁸ Gosztonyi, 2023, 60.

³⁹ Cole – Etteldorf – Ullrich 2021, 170–171.

⁴⁰ Google's feedback on the Inception Impact Assessment for a Digital Services Act: Deepening the internal market and clarifying responsibilities for digital services, 2020. június 30., <https://tinyurl.com/57jb33rj> (2024.12.01)

⁴¹ Javaslat az Európai Parlament és a tanács rendelete a digitális szolgáltatások egységes piacáról (digitális

Válaszul az uniós jogalkotó, az "Európa digitális jövőjének alakítása" elnevezésű program részeként⁴² elfogadta a digitális szolgáltatások egységes piacáról és a 2000/31/EK irányelv módosításáról szóló 2022/2065 EU Rendeletet⁴³ (a továbbiakban: DSA). A DSA célja, hogy megteremtse a legjobb feltételeket az innovatív digitális szolgáltatások nyújtásához a belső piacon, fokozza az online biztonságot, védje az alapvető jogokat, valamint átfogó és tartós irányítási keretet hozzon létre a közvetítő szolgáltatók hatékony felügyeletére. A DSA ezeket a célkitűzéseket több kulcsfontosságú mechanizmus révén valósítja meg: (i) egyértelmű felelősségek, kötelezettségek és elszámoltathatóság megállapítása a közvetítő szolgáltatók, különösen az online platformok számára; (ii) felelős és kellően gondos magatartási követelmények bevezetése bizonyos közvetítő szolgáltatásokra, beleértve az illegális tartalmakra vonatkozó értesítés és intézkedés iránti eljárásokat, valamint a felhasználók számára a tartalom moderálására vonatkozó döntések megtámadására szolgáló mechanizmusokat; és (iii) egyes platformok kötelezése arra, hogy gyűjtsék, tárolják, részben ellenőrizzék és közzé tegyék a szolgáltatásaikat igénybe vevő kereskedőkre vonatkozó információkat.⁴⁴

5. Közösségi média platformok megítélése a DSA alatt

Thierry Breton, a belső piacért felelős biztos a DSA elfogadásáról akként nyilatkozott, hogy ez jelzi annak a korszaknak a végét, amikor a nagy online platformok úgy működhettek, mint "amikor az online óriásplatformok úgy érezhetik, »túl nagyok« ahhoz, hogy utolérjék őket a következmények."⁴⁵ Ursula von der Leyen, az Európai Bizottság elnöke is csatlakozott ehhez a véleményhez, hangsúlyozva, hogy a DSA korszerűsíti az EU-n belüli valamennyi online szolgáltatás szabályozási keretét, garantálva, hogy a digitális tér biztonságos maradjon, miközben védi a véleménynyilvánítás szabadságát és támogatja a digitális üzleti növekedést. A DSA középpontjában az az elv áll, hogy "amit hagyományosan jogellenesnek

---

szolgáltatásokról szóló jogszabály) és a 2000/31/EK irányelv módosításáról, 2020/0361(COD), COM(2020) 825 final, 1.

⁴² Uo.

⁴³ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2022/2065 rendelete (2022. október 19.) a digitális szolgáltatások egységes piacáról és a 2000/31/EK irányelv módosításáról (digitális szolgáltatásokról szóló rendelet), PE/30/2022/REV/1, HL L 277., 2022.10.27., 1-102.

⁴⁴ 2020/0361(COD), COM(2020) 825 final, 2-3.

⁴⁵ A digitális szolgáltatásokról szóló jogszabály: a Bizottság üdvözli a biztonságos és elszámoltatható online környezet létrehozását célzó jogszabályokról született politikai megállapodást. 2022. április 23. <https://tinyurl.com/5y92pwwv> (2024.12.01)

tekintünk, annak internetes formában is jogellenesnek kell lennie",⁴⁶ és a nagyobb platformok fokozott felelősséggel tartoznak. Ez a *digitális* piacokkal kapcsolatos politikai megállapodás határozott üzenetet közvetít minden európai polgárnak, valamennyi uniós vállalkozásnak és nemzetközi partnereinknek.⁴⁷

5.1. A DSA általános áttekintése

A DSA 1. cikkének (1) bekezdése szerint a rendelet célja, hogy *„hozzájáruljon a közvetítő szolgáltatások belső piacának megfelelő működéséhez, az olyan biztonságos, kiszámítható és megbízható online környezetre vonatkozó harmonizált szabályok meghatározásával, amely elősegíti az innovációt, és amelyben a Chartában [az Európai Unió Alapjogi Chartája] rögzített alapvető jogok, köztük a fogyasztóvédelem elve hatékony védelmet élveznek*".

A DSA céljából következik, hogy a rendelet a közvetítő szolgáltatások nyújtását szabályozó általános szabályozási keretrendszer létrehozására korlátozódik, anélkül, hogy a digitális platformok működésének minden egyes aspektusát szabályozni kívánná. A DSA nem terjed ki olyan konkrét területekre, mint a szerzői jog, az adatvédelem vagy a terrorista tartalmak eltávolítása.⁴⁸ Ehelyett a *"harmonizált szabályok meghatározására"* összpontosít⁴⁹:

- a) olyan részletes szabályok bevezetésével, amelyek a közvetítő szolgáltatások nyújtását a szolgáltatások teljes életciklusa során szabályozzák (pl. közös szabványok az olyan kulcsfontosságú kötelezettségekre vonatkozóan, mint az értesítésekre való reagálás, a hatóságok felszólítására az illegális tartalom eltávolítása, bejelentési és cselekvési mechanizmusok bevezetése, átlátható felhasználási feltételek biztosítása és a DSA-nak való megfelelés kommunikálása nyilvánosság számára);
- b) a meglévő jogi követelmények, különösen az EUB ítélezési gyakorlatából származó követelmények tisztázása és beépítése; és
- c) a korábban vitatott és kevésbé megalapozott elv világos jogalapjának megteremtése.

---

⁴⁶ Uo.

⁴⁷ Uo.

⁴⁸ Novovic, 2024, 3.

⁴⁹ Uo.

A platformok magatartásának tagállamok közötti harmonizálásával a DSA növeli a jogi kiszámíthatóságot, és biztosítja, hogy a platformok előre láthatóan követhessék következményeit. Így válaszolva a platformok és az Európai Bizottság közötti, az Eker. irányelvvel kapcsolatos nyilvános konzultáció során megfogalmazott legfőbb aggályokra.

Nem titok, hogy a határokon átnyúló szolgáltatásokra alkalmazandó jogszabályok harmonizálása elősegíti a szolgáltatások szabad mozgását az Európai Unión belül, még akkor is, ha ez bizonyos szabályozási korlátozások bevezetésével jár együtt. A harmonizációra a belső piac széttöredezettségének elkerülése és megszüntetése, valamint a jogbiztonság biztosítása érdekében van szükség, így csökkentve a fejlesztők bizonytalanságát és elősegítve az interoperabilitást.⁵⁰ A DSA-t az Európai Unió egységes piacát szem előtt tartva fogadták el. A DSA az Európai Unió egységes piacát igyekszik kiépíteni azáltal, hogy biztosítja a feltételeket az innovatív digitális szolgáltatások megjelenéséhez és a belső piacon való elterjedéséhez.⁵¹

A közvetítő szolgáltatókra vonatkozó szabályok harmonizálása a DSA másik fő céljának eléréséhez is szükséges, nevezetesen a szolgáltatás valamennyi igénybe vevője számára garantálni a biztonságot, a bizalmat és jogaik fokozott védelmét, beleértve különösen a gyűlöletbeszéddel, a szexuális zaklatással vagy a diszkriminációval szemben a kiszolgáltatók csoportok magas szintű védelmét.⁵² Amint azt a DSA (3) preambulumbekzdése tovább magyarázza, *"a közvetítő szolgáltatók felelősségteljes és kellően gondos magatartása elengedhetetlen a biztonságos, kiszámítható és megbízható online környezethez, illetve ahhoz, hogy az uniós polgárok és más személyek gyakorolhassák az Európai Unió Alapjogi Chartájában (a továbbiakban: Charta) biztosított alapvető jogokat, különösen a véleménynyilvánítás és a tájékozódás szabadságát, a vállalkozás szabadságát, a megkülönböztetésmentességhez való jogot és a fogyasztóvédelem magas szintjének elérését."*

5.2. A platformok meghatározása a DSA alapján

A DSA (5) preambulumbekzdése és 2. cikkének (1)-(2) bekezdése szerint a rendelet kizárólag a közvetítő szolgáltatókra, az információs társadalommal összefüggő szolgáltatók egy bizonyos típusára vonatkozik. Ebből következik, hogy a DSA az Eker. irányelvhez hasonlóan különbséget

⁵⁰ DSA, 4. preambulumbekzdés.

⁵¹ Uo.

⁵² DSA, 9. preambulumbekzdés.

tesz a közvetítő szolgáltatók és az ilyen szolgáltatásokat nem nyújtó, egyéb információs társadalommal összefüggő szolgáltatók között.

Hasonlóan az Eker. irányelvben található struktúrához, a DSA megtartotta a közvetítő szolgáltatások három különböző kategóriába való besorolását: (i) egyszerű továbbítás (*mere conduit*); (ii) tárhelyszolgáltatás (*hosting*); és (iii) gyorsítótárolóban történő rögzítés (*caching*). Ezen túlmenően a DSA ezeket a kategóriákat az Eker. irányelv 12-14. cikke alapján határozza meg:

- a) egyszerű továbbítás (*mere conduit*): olyan szolgáltatás, amely a szolgáltatás igénybe vevője által küldött információnak hírközlő hálózaton keresztül történő továbbításából vagy a hírközlő hálózathoz való hozzáférés biztosításából áll;⁵³
- b) gyorsítótárazás (*caching*): olyan szolgáltatás, amely a szolgáltatás igénybe vevője által küldött információnak hírközlő hálózaton keresztül történő továbbításából áll, együtt jár az információ automatikus, közbenső és átmeneti tárolásával, és amelyet azzal a kizárólagos céllal hajtanak végre, hogy az információ későbbi továbbítását a szolgáltatás más igénybe vevői számára azok kérésére hatékonyabbá tegye;⁵⁴
- c) tárhelyszolgáltatás (*hosting*): olyan szolgáltatás, amely a szolgáltatás igénybe vevője által küldött és a szolgáltatás igénybe vevőjének kérésére tárolt információ tárolásából áll.⁵⁵

A DSA által bevezetett egyik legfontosabb újítás a platformok szerepének tisztázása, ezáltal nagyobb jogbiztonságot nyújtva az online platformok számára. A platformot a DSA olyan tárhelyszolgáltatóként határozza meg, amely *"a szolgáltatás igénybe vevőjének kérésére információkat tárol és nyilvánosan terjeszt, kivéve, ha ez a tevékenység egy másik szolgáltatás kisebb vagy kizárólag kiegészítő eleme, vagy a fő szolgáltatás kisebb funkcionalitása, amely objektív és technikai okokból nem használható az említett másik szolgáltatás nélkül, és az ilyen elem vagy funkcionalitás másik szolgáltatásba való integrációja nem a rendelet alkalmazhatóságának elkerülésére szolgál."*⁵⁶

A platformok ezért a tárhelyszolgáltatók sajátos alcsoportjába sorolhatók, amelyeket az különböztet meg más tárhelyszolgáltatóktól, hogy funkciójuk nem csupán az információk tárolása, hanem azok nyilvánosság számára

---

⁵³ DSA, 3. cikk g) i.

⁵⁴ DSA, 3. cikk g) ii.

⁵⁵ DSA, 3. cikk g) iii.

⁵⁶ DSA, 3. cikk i)

való hozzáférhetőségének megkönnyítése is.⁵⁷ A DSA szerint a platformokat a többi tárhelyszolgáltatótól megkülönböztető kulcsfontosságú tényező az, hogy a tárolt információt széles és meghatározatlan számú közönség számára hozzáférhetővé teszik, amit nyilvános terjesztésnek neveznek.

A nyilvános terjesztés fogalma tehát döntő fontosságú annak meghatározásában, hogy egy tárhelyszolgáltató platformnak minősül-e. A DSA 3. cikkének k) pontja a nyilvános terjesztés fogalmát úgy határozza meg, mint *"az információk elérhetővé tétele potenciálisan korlátlan számú harmadik fél számára a szolgáltatás információt biztosító igénybe vevőjének kérésére"*. Amint azt a DSA (14) preambulumbekkezdése tovább pontosítja, a nyilvános terjesztés azokra az esetekre korlátozódik, amikor az információt a címzettek számára hozzáférhetővé teszik anélkül, hogy az információt nyújtó szolgáltatás igénybe vevője további intézkedést kérne, függetlenül attól, hogy az említett személyek ténylegesen hozzáférnek-e a szóban forgó információhoz. Ennek megfelelően, ha az információhoz való hozzáféréshez regisztrációra vagy a szolgáltatás igénybe vevőinek egy csoportjába való felvételre van szükség, az információ csak akkor tekinthető a nyilvánosság számára terjesztettnek, ha a szolgáltatás igénybe vevőit, akik az információhoz kívánnak hozzáférni, automatikusan regisztrálják vagy felveszik, anélkül, hogy emberi döntés vagy kiválasztás alapján döntenének arról, kinek biztosítanak hozzáférést.

Amint azt a DSA (14) preambulumbekkezdése kifejti, a nyilvános terjesztés fogalmát azért korlátozzák ily módon, hogy az olyan személyközi kommunikációs szolgáltatások, mint az e-mailek vagy a magánüzenet-szolgáltatások ne tartozzanak a platformok hatálya alá. E szolgáltatásokat ugyanis a kommunikáció feladója az általa meghatározott, korlátozott számú személy közötti kommunikációra használja.

A DSA online platform fogalom meghatározásának másik lényeges eleme az olyan tevékenység kizárása, amely csak *"egy másik szolgáltatás kisebb vagy kizárólag kiegészítő eleme"* vagy *"a fő szolgáltatás kisebb funkcionalitását"* jelenti. Ezek a tevékenységek nem tartoznak a platformok DSA definíciójának hatálya alá, feltéve, hogy a főszolgáltatás kisebb eleme vagy funkciója *"objektív és technikai okokból nem használható az említett másik szolgáltatás nélkül, és az ilyen elem vagy funkcionalitás másik szolgáltatásba való integrációja nem a rendelet [DSA] alkalmazhatóságának elkerülésére szolgál."*

---

⁵⁷ Ezt a DSA (13) preambulumbekkezdése is megerősíti, amely szerint *"az e rendeletben [DSA] meghatározott tárhelyszolgáltatók tágabb kategóriáján belül meg kell különböztetni az online platformok alkategóriáját. Az online platformokat ... olyan tárhelyszolgáltatókként kell meghatározni, amelyek nemcsak a szolgáltatás igénybe vevői által a szolgáltatás igénybe vevőinek kérésére megadott információkat tárolják, hanem a szolgáltatás igénybe vevőinek kérésére ezeket az információkat a nyilvánosság számára is terjesztik"*.

Ez a kivétel jelenti a platformok és az egyéb tárhelyszolgáltatók közötti egyértelmű különbséget, ahol a platformszerű funkciók csupán mellékesen kapcsolódnak az elsődleges szolgáltatáshoz. Ezáltal a DSA elkerüli, hogy szükségtelenül széles körű kötelezettségeket rójon azokra a tárhelyszolgáltatókra, amelyek csak kisebb interaktív elemeket tartalmaznak.⁵⁸ A DSA példaként említi egy online újság kommentárszekcióját, ami kiegészítő szolgáltatásnak minősülhet, mivel az elsődleges szolgáltatás a kiadó szerkesztői ellenőrzése alatt álló hírek közzététele. Ebben az esetben a hozzászólási rész másodlagosnak minősül, és nem alakítja át a szolgáltatást platformmá.⁵⁹ Mindezek után a DSA azt is kifejezetten tisztázza, hogy a közösségi hálózaton a kommentek tárolása nem kezelhető pusztán kiegészítő funkcióként, mivel az egyértelműen nem a kínált szolgáltatás mellékes jellemzője, még akkor sem, ha kiegészíti a felhasználói hozzászólások közzétételét.⁶⁰ Ilyen esetekben az interaktív elemek a szolgáltatás szerves részét képezik, és így a közösségi hálózat továbbra is online platformnak minősül, amelyre a DSA szerinti kötelezettségek teljes köre vonatkozik.

Végül a teljesség kedvéért meg kell jegyezni, hogy a DSA külön nevesíti és szabályozza a platformok speciális kategóriáját, az online óriásplatformokat. Az online óriásplatformok olyan platformok, amelyeknek az Európai Unióban a szolgáltatás havi átlagos aktív felhasználóinak száma eléri vagy meghaladja a 45 milliót, és amelyeket az Európai Bizottság online óriásplatformoknak minősített. Az online óriásplatformok közé tartoznak például: a Facebook, az Instagram, a LinkedIn, a Pinterest, a Snapchat, a TikTok, a Twitter és a YouTube.⁶¹ Az Európai Unió jogalkotója elismerte az online óriásplatformok gazdaságra és társadalomra gyakorolt mélyreható hatását. Erre tekintettel a DSA olyan rendelkezéseket tartalmaz, amelyek az átláthatóság és az elszámoltathatóság magasabb szintű normáinak előírásával tükrözik e platformok egyedülálló szerepét. Ezek a fokozott kötelezettségek a tartalommoderálási gyakorlatokra, a hirdetések átláthatóságára és az algoritmikus folyamatok használatára vonatkoznak, biztosítva, hogy az ilyen platformok szolgáltatói szigorúbb szabályozási követelményeket tartsanak be.⁶²

---

⁵⁸ DSA, (13) preambulumbekzdés.

⁵⁹ Uo.

⁶⁰ Uo.

⁶¹ A digitális szolgáltatásokról szóló jogszabály: a Bizottság üdvözli a biztonságos és elszámoltatható online környezet létrehozását célzó jogszabályokról született politikai megállapodást. 2022. április 23. <https://tinyurl.com/5y92pwwv> (2024.12.01)

⁶² 2020/0361(COD), COM(2020) 825 final, 2.

6. A DSA-paradoxon a platform definíciója tükrében

Gyakori tévhit, hogy a DSA felelősségi rendszerét – és így a tárhelyszolgáltatók fogalom meghatározását is – bizonyos típusú szolgáltatásokra vagy vállalatokra tekintettel alakították ki. Ez azonban nem így van.⁶³ Amint azt a DSA (29) preambulumbekzdése kifejti, a felelőség alóli mentességet élvező közvetítói szolgáltatások nyújthatók önállóan, más típusú közvetítói szolgáltatás részeként vagy más közvetítói szolgáltatásokkal egyidejűleg. A "tárhelyszolgáltatás" kifejezés például számos kategóriát felölel, ideértve a felhőalapú számítástechnikát, a webtárhelyet, a fizetett hivatkozási szolgáltatásokat, az információk és tartalmak online megosztását lehetővé tevő szolgáltatásokat (pl. videómegosztó platformok, közösségi médiaszolgáltatások), az alkalmazásboltokat és a felhőalapú számítástechnikai szolgáltatásokat.⁶⁴

Az, hogy egy adott szolgáltatás "egyszerű továbbításnak", "tárhelyszolgáltatásnak" vagy "gyorsítótárazásnak" minősül-e, kizárólag annak technikai funkcióitól függ, amelyek idővel fejlődhetnek, és amelyeket eseti alapon kell értékelni.⁶⁵ Ez azt is jelenti, hogy a DSA-nak a tárhelyszolgáltatókat szabályozó rendelkezései a szolgáltatás konkrét műszaki tevékenységei alapján alkalmazandók, nem pedig az üzleti modell vagy az e szolgáltatást integráló termék típusa alapján. Más szóval az értékelés attól függ, hogy a tevékenységek technikai leírása megfelel-e a DSA-ban meghatározott felelősségi mentességeknek.⁶⁶

A DSA-ben szereplő platform-meghatározás azonban nem semleges az üzleti dimenziók, a vállalati profilok és a terméktípusok tekintetében.⁶⁷ Ez különösen nyilvánvaló az online óriásplatformok definíciójából, ami a teljes szolgáltatás felhasználóinak összlétszámán alapul, és semmilyen különbséget sem tesz a termék egyes jellemzői vagy funkciói között. Ezt a megközelítést támasztják alá az Európai Bizottság határozatai is,⁶⁸ amelyek az olyan online termékeket, mint például a Facebook, a YouTube, az AliExpress és az Amazon Store az online óriásplatformok közé sorolják, anélkül, hogy a termék egyes funkcióira külön-külön figyelemmel lennének.

---

⁶³ DSA, 6.2.1. szakasz

⁶⁴ DSA, (29) preambulumbekzdés

⁶⁵ DSA, (29) preambulumbekzdés

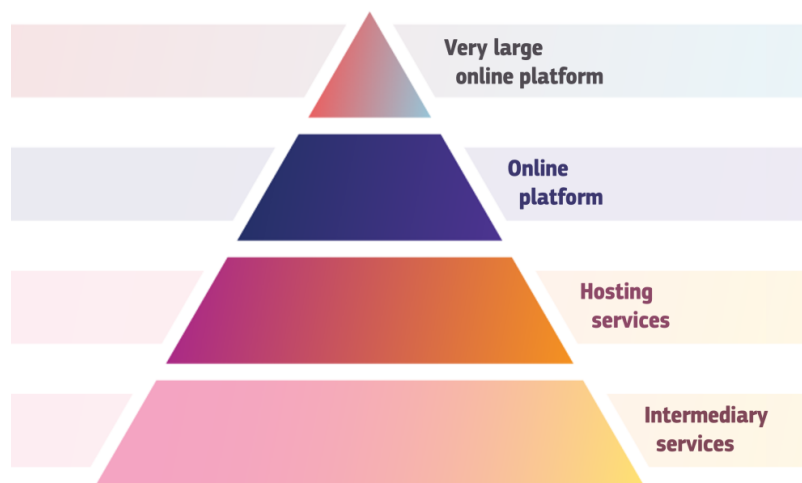
⁶⁶ DSA, 6.2.1. szakasz

⁶⁷ Gorwa, 2024.

⁶⁸ Supervision of the designated very large online platforms and search engines under DSA. Utolsó frissítés: 2024. november 29., <https://tinyurl.com/2bh7448k> (2024.12.01)

Amint fentebb említettük, a platformokat a DSA a tárhelyszolgáltatók speciális részhalmozaként határozza meg. Ezt az Európai Bizottság alábbi ábrája is kiválóan szemlélteti:⁶⁹

A platformok DSA szerinti meghatározása tehát azt jelenti, hogy a felhasználók számára csak tárhelyszolgáltatást nyújtó közvetítő szolgáltatások sorolhatók a platformok kategóriájába. Más részről azonban, a platform meghatározásának második része azt sejteti, hogy a platformok magukban foglalhatják a hibrid szolgáltatásokat is, feltéve, hogy a tárhelyszolgáltatás nem "egy másik szolgáltatás kisebb vagy kizárólag kiegészítő eleme" vagy "a fő szolgáltatás kisebb funkcionalitása". A DSA azonban hallgat arról, hogy ezek az "egyéb szolgáltatások" mit jelenthetnek, és hogyan kell értelmezni a tárhelyszolgáltatás és az egyéb szolgáltatások közötti kapcsolatot. Ez a kétértelműség számos kritikus kérdést vet fel, például azt, hogy pontosan mi tartozik a DSA által meghatározott platformok körébe.

A Facebook szemléletes példaként szolgál e tekintetben. Egyrészt a Facebook a felhasználók által generált tartalmakat, például kommenteket és képeket tárol, ami alapján tárhelyszolgáltatónak minősül. Másrészt a Facebook Messenger, amely a Facebook integrált részét képezi, *mere conduit* szolgáltatás hiszen az megkönnyíti a kommunikációs hálózathoz való hozzáférést a felhasználók számára. Véleményem szerint, ami egyébként összhangban áll a tudományos szakirodalommal, az ilyen hibrid közvetítőket funkcióik szerint kell értékelni. Ebből azonban az is következik, hogy a hibrid szolgáltatások nem tarthatnak kizárólagosan a közvetítő szolgáltatók egyetlen alkategóriájába.

A DSA 3. cikkének k) pontja továbbá előírja, hogy a platformoknak olyan tárhelyszolgáltatóknak kell lenniük, amelyek potenciálisan korlátlan számú

⁶⁹ Az ábra forrása: Digital Services Act (DSA) overview. <https://tinyurl.com/m696pzt> (2024.12.01)

harmadik fél számára terjesztenek információkat. Ez azt jelenti, hogy a Facebook nem tekinthető platformnak a privát csoportok tekintetében, mivel ezek csak korlátozott számú felhasználó számára hozzáférhetőek, és a hozzáférés a csoport házigazdájának (*host*) vagy szervezőjének (*organizer*) jóváhagyásától függ.

A fent említett megfontolások ellenére 2023. április 25-én az Európai Bizottság a Facebook-ot az elsők között jelölte ki online óriásplatformként. Az Európai Bizottság határozatában kijelentette: *"A Facebook az (EU) 2022/2065 [DSA] rendelet 3. cikke g) pontjának iii. alpontja értelmében olyan tárhelyszolgáltatás, amely a szolgáltatását igénybe vevők kérésére információkat tárol és terjeszt a nyilvánosság számára. Ezért az (EU) 2022/2065 [DSA] rendelet 3. cikkének i) pontja értelmében online platformnak minősül."*⁷⁰ Ez a határozat az Európai Bizottság egyértelmű mulasztását tükrözi a Facebook sokrétűségének értékelésében. Az Európai Bizottság figyelmen kívül hagyta a Facebook azon jellemzőit, amelyek nem minősülnek "nyilvános terjesztésnek", vagy amelyek egyáltalán nem tartoznak a tárhelyszolgáltatás körébe.

A fentiekből az is következik, hogy az Európai Bizottság már megkezdte a DSA szerinti platformok körének kiterjesztését. Az Európai Bizottság határozata szerint minden olyan termék, amely akár részben is tárhelyszolgáltatást nyújt, platformnak minősíthető, feltéve, hogy a tárhelyszolgáltatás nem egy másik szolgáltatás kisebb jelentőségű és pusztán kiegészítő eleme vagy a főszolgáltatás kisebb jelentőségű funkciója. Úgy tűnik, hogy a Bizottság megközelítése figyelmen kívül hagyja a tárhelyszolgáltatások és a hibrid platformokon belüli egyéb kiegészítő szolgáltatások közötti összefüggéseket is.

Egy ilyen jogértelmezés azonban elkerülhetetlenül kihívásokat fog támasztani a valóságban. Véleményem szerint a középpontban elsősorban a hibrid szolgáltatók által kínált különböző közvetítői szolgáltatások közötti kapcsolatok megítélése fog állni. Különösen kritikus kérdés lesz például, hogy a tárhelyszolgáltatásnak milyen mértékben kell domináns szerepet játszania a hibrid szolgáltatáson belül ahhoz, hogy a teljes szolgáltatás platformnak minősüljön. Ezek a kérdések rávilágítanak a Bizottság kiterjesztő értelmezésében rejlő összetettségre és annak a szabályozás végrehajtására gyakorolt lehetséges hatásaira. Ezek a kérdések továbbra is

---

⁷⁰ A Bizottság határozata (2023.4.25.) a Facebooknak a (2022/2065/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 33. cikkének (4) bekezdése szerinti nagyon nagy online platformként való kijelöléséről, (1) preambulumbekzdés. Supervision of the designated very large online platforms and search engines under DSA. Utolsó frissítés: 2024. november 29., <https://tinyurl.com/2bh7448k> (2024.12.01)

nyitottak, így a jövőbeni gyakorlatra és esetjogra marad az iránymutatás megteremtése.

Fel használt irodalom

Cole, Mark D. – Etteldorf, Christina – Ullrich, Carsten: *Updating the rules for online content*. Baden-Baden, Nomos, 2021. DOI: <https://doi.org/10.5771/9783748925934>

Cousin, Anne – Sordet, Emmanuel: The Liability of E-commerce Platforms: The Case of eBay. *Business Law Review*, 2009, 30. évfolyam, 10. szám. DOI: <https://doi.org/10.54648/BULA2009049>

Gorwa, Robert: *The Politics of Platform Regulations*. Oxford, Oxford University Press, 2024. DOI: <https://doi.org/10.1093/oso/9780197692851.002.0004>

Gosztonyi Gergely: *Censorship from Plato to Social Media The Complexity of Social Media's Content Regulation and Moderation Practices*. The Complexity of Social Media's Content Regulation and Moderation Practices. Cham, Springer, 2023. DOI: https://doi.org/10.1007/978-3-031-46529-1_4

Koltay András – Szikora Tamás – Lapsánszky András: Bevezetés. In: Koltay András – Szikora Tamás – Lapsánszky András (szerk.): *A vadnyugat vége? Tanulmányok az Európai Unió platform szabályozásáról*. Budapest, ORAC Kiadó, 2024.

Novovic, Milos: *The EU Digital Services Act (DSA): A Commentary*. Alphen aan den Rijn, Kluwer Law International, 2024.

Papp János Tamás: *A közösségi média szabályozása a demokratikus nyilvánosság védelmében*. Wolters Kluwer, Budapest, 2022.

Riordan, Janni: *The Liability of Internet Intermediaries*. Oxford, Oxford University Press, 2016. DOI: <https://doi.org/10.1093/oso/9780198719779.003.0012>

Schulte-Nölke, Hans – Rüffer, Ida – Nobrega, Carlos – Wiewórowska-Dagalska, Aneta: *The legal framework for e-commerce in the Internal Market*, Luxembourg, European Parliament, 2020.

Valcke, Peggy – Lenaerts, Marieke: Who's Author, Editor and Publisher in User-Generated Content? Applying Traditional Media Concepts to UGC Providers. *International Review of Law, Computer and Technology*, 2010, 24. évfolyam, 1. szám. DOI: <https://doi.org/10.1080/13600861003644533>

Wilman, Folkert: Between Preservation and Clarification. The Evolution of the DSA's Liability Rules in Light of the CJEU's Case Law. In: Joris van Hoboken et alii (szerk.): *Putting the Digital Services Act into Practice: Enforcement, Access to Justice, and Global Implications*. Berlin, Verfassungsblog GmbH, 2023. DOI: <https://doi.org/10.17176/20230208-093135-0>